

De rest van de namiddag gaat traag voorbij en we komen dichterbij ons ontsnappingsplan, hoe Skarn het noemt. Mijn hart gaat als een gek tekeer aan de eettafel, maar ik probeer mijn gezicht zo sereen mogelijk te houden en af en toe eens te glimlachen en wat te praten met Tristan en de anderen. Ik krijg amper iets naar binnen en begin mij te vervelen. Iedereen praat druk door elkaar en is best opgewekt ook al is de situatie nog steeds niks veranderd. Deze namiddag, toen ik wakker werd, kregen we bezoek van Tristans moeder met een paar anderen uit Zephyria. We hadden wat gepraat en ze zijn een klein uurtje geleden weer vertrokken om zich voor te bereiden op een eventuele oorlog als deze zou uitbreken. Ik had toen gekeken naar Skarn en hij dacht hetzelfde. Een oorlog zal niet lang meer duren en daar gaan wij de oorzaak van zijn.

Die nacht slaap ik slecht, Tristan in tegendeel slaapt als een roosje. Het enige wat ik hoor is zijn gelijkmatige adem die warm tegen mijn wang blaast. Bij elk klein geluidje dat ik hoor, verwacht ik Skarn bij de deur te horen om mij wakker te komen maken. Ik draai mij op mijn zij en bekijk de digitale klok op het nachtkastje. In grote rode cijfers staat er vijf uur achtendertig. Nog een paar minuten en hij zou komen. Tristan draait zich naast mij om zodat hij met zijn rug naar mij toe ligt. Even raak ik in paniek als ik zijn stem hoor. Hij brabbelt een paar woorden die ik niet versta en dan is het weer stil. Ik hoor even later voetstappen op de gang, mijn ogen schieten naar de deur. De klink gaat traag naar beneden en Skarns hoofd komt in de deuropening tevoorschijn.

De kamer is voldoende verlicht om zijn gezicht goed genoeg te zien, ik zie hem kort knikken en ik weet dat het mijn beurt is om hier weg te geraken. Mijn hart gaat wild tekeer als ik voorzichtig de deken van mij afdoe en uit het bed stap, voet per voet. Daarna leg ik een paar kussens op de plaats waar ik lag en tot slot wikkel ik de deken er weer goed om. Ik kijk tevreden naar mijn werk en sluip dan achter Skarn aan, richting zijn kamer. Daar toegekomen kleden we ons in stilte om in gemakkelijke

reiskleren. Skarn geeft een wapenband en steekt er een paar messen in. 'Dit zul je nodig hebben,' zegt hij serieus. Ik slik en probeer geen moordgedachten te krijgen als we naar beneden gaan. Lexi staat op de afgesproken plaats met haar felroze tas en sportieve kledij. Zonder enig geluid te maken lopen we naar de stallen en openen we de zware deur. 'Amara, ik heb een verrassing voor je,' zegt Skarn mij meetrekkend naar één van de stallen achteraan. Ik volg zijn blik en mijn mond valt open bij het zien van het grote paard.

'Je hebt Valko hier gekregen,' zeg ik de staldeur openend.

'Ja, ik dacht toen ik hoorde van Aurelius dat Sophie naar hier kwam, dat ze je paard evengoed kon meenemen.'

Ik aai Valko over zijn manen en geef hem een appel. Skarn verlaat de stal en keert even later terug met een lichtbruin paard met witte vlekken. Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Ga jij paardrijden terwijl je zelf een wolf bent?' vraag ik met opgetrokken wenkbrauwen. Hij rolt met zijn ogen en kijkt achter zich. Een tel later komt Lexi tevoorschijn met een zwarte helm op haar hoofd. Zonder dat ze iets moeten zeggen, begrijp ik het en begin ik met rode wangen Valko te zadelen. Het duurt niet lang of we staan klaar op de binnenplaats om te vertrekken. Daar bedoel ik mee dat ik en Skarn klaar zijn om te vertrekken, Lexi aan de andere kant is nog wat aan het treuzelen met haar tas aan het paard te hangen. Een paar minuten later zitten we op onze paarden en is Skarn in wolvenvorm. Aan de blik van Lexi te zien heeft ze hem op die manier nog niet of zeker niet veel gezien. Skarn stelt haar gerust en een moment later gaan we in galop over de binnenplaats naar de voorpoort. Skarn verandert razendsnel naar mensengedaante om de poort genoeg te openen om ons erdoor te laten. De poort wordt weer gesloten en Skarn haalt ons in.

'Volg mij, als ik stop dan is er gevaar, verberg jullie dan.' We knikken beiden en versnellen om hem bij te houden. Eerst rijden we door het stadje rond het kasteel en al snel laten we de huizen achter ons. Ik rij achteraan en kijk in mijn ooghoeken naar het kasteel.

'Ik zal hier zoveel spijt van krijgen,' mompel ik. Maar niet van het feit dat ik misschien gevangengenomen word, of zelfs doodga, maar eerder omdat ik de toorn van Tristan niet wil ondergaan. Bij die gedachte moet ik onbewust grinniken en op dat moment kijkt Lexi naar achteren.

'Amara, wat is er zo grappig?' vraagt ze met een grijns op haar gezicht.

Ik draai mijn hoofd naar rechts om Lexi aan te kijken die nu naast mij rijdt.

‘Er is niks grappig, ik had gewoon een binnenpretje,’ zeg ik glimlachend. We praten tot de middag wat verder over wat we van plan zijn te doen als we in Zonnehaven aankomen, terwijl we Skarn in het oog houden die wat verder rondloopt om de omgeving veilig te stellen. Tegen dat het middag is, houd ik het niet meer vol om Lexi aan te horen dat ze honger heeft en geven we toe om een korte pauze te houden. We stoppen bij een kleine rivier waar Skarn een duik in neemt, ik trek mijn jas en schoenen uit en neem zijn voorbeeld over. Het voelt heerlijk om het ijskoude water over mij heen te voelen na een hele voormiddag in de hitte op een warm paard te zitten. Als ik boven water kom, word ik plots weer terug onder geduwd waardoor ik geen tijd heb om naar adem te happen. In paniek spartel ik rond met mijn armen en benen en het helpt, ik heb terug ruimte om naar boven te gaan. Ik adem snel in als ik eindelijk weer boven kom en kijk kwaad rond mij. Een donker gedaante zwemt in cirkels rond mij en aan de vorm weet ik direct wie het is.

‘Skarn, kom nu boven water,’ zeg ik dreigend. Ik duik naar hem toe, grijp zijn arm en na wat worstelen komen we beiden weer boven. We kijken elkaar bloeddorstig aan. ‘Waar was dat voor nodig,’ vraag ik boos, maar eigenlijk ook een beetje geamuseerd. Voordat hij kan antwoorden horen we Lexi luid vloeken. We draaien ons om en turen naar haar in de verte. Ze staat gehurkt naast haar paard met haar hoofd naar beneden. Skarn en ik fronsen naar elkaar en zwemmen dan naar de zijkant. We hijsen ons op en lopen dan naar Lexi.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Skarn. Lexi kijkt traag naar ons op en glimlacht verlegen.

‘Wees niet boos alstublieft, want ik ben namelijk ons eten vergeten,’ zegt ze kijkend naar haar voeten.

Een moment lang staar ik haar aan en zeggen we niks, uiteindelijk houd ik het zo. Ik ben het moe boos te worden en mij uit te putten door anderen hun fouten. In plaats daarvan kijk ik naar Skarn: ‘Is het mogelijk om iets van vlees te vinden?’ Hij knikt, verandert van gedaante en rent het bos in, binnen een tel is hij uit het zicht verdwenen. Ik kijk terug naar Lexi, die mij schuldig aankijkt en ik gebaar dat ze moet opstaan.

‘Laten we wat hout bijeenzoeken en iets van bessen of dergelijk,’ zeg ik zuchtend.